

Szegedi emlékek

„Süvegeletem az ismerősöket...”

Mécs Károly még főiskola...

film tette igazán népszerűvé...

Szegedi emlékek részletei...

Szegedi emlékek részletei...

Szegedi emlékek részletei...

Szegedi emlékek részletei...

lemesebb Kreiner Péter...

Szegedi persze a sok-sok...

Jelenleg a Thália Színház...

Gulay István

Női ruhák — nagyban

A Moszkvai Szoljut Ruhagyár...

is gondosan ügyelnek, hogy...

(APN — KS)

Mire jó a művészet?

Százmilliók kultúrára

Miért adott mindig is pénzt...

„Mikor állítják végre bíróság elé azokat...

A kérdés korántsem költői...

Van, aki nem marad meg az indulatos kérdéseknél...

Az ilyen és az ehhez hasonló típusú kérdések elől...

Valóban, ne beszéljünk mellé!

mintegy 70 fillérrel járul hozzá a népgazdaság...

Nos, ha valaki mindennek utána számol...

Hát akkor miért nem fordítjuk ezt a sok pénzt hasznos...

Egy biztos. Mindenkinek, aki becsületesen válaszolni próbál...

— Minek ez a köntőrfalazás? — hallom a kifakadt...

A hasznosságna az az értelmezése határozott élet...

ért, ami semmiben sem em

lékezet saját, nem épp szórakoztatónak ítélt életére.

De hátha az emberi élet gazdagsága nemcsak ennyit jelent?

Ha így gondolkozunk az életről, akkor a hasznosság alatt minden bizonyos...

Miért ad hát pénzt, gyakran nem is kevés pénzt, társadalmunk a művészetekre?

E kérdések azonban olyan szerteágazóak, hogy valójában minden részlet alapos választ kíván.

Bernáth László

Furcsa vetélytárs

A méltóságos úr láthatólag abba a lelkiállapotba került...

Tudja, kedves, fiatal barátom — kezdte —, bár nehéz elképzelni...

Akkoriban egy kulturmérnök kisegítője voltam...

Persze a községbe vonulásunk idején a derék csökönyeliek...

Egyik este meghívott bennünket egy ilyen nagyszabású házi ünnepségre...

Irtózatos lakomát kellett végigzabálnunk...

En, mint fiatal erő, persze alaposan munkába álltam...

Eközben tűnt szemembe, hogy az egyik fiatal menyecske...

Az egyik csökönyei gazda ezt a felvilágosítást adta erre nekem:

— Fogadalmam van a szép Évikének...

Tudomásul vettem a dolgot...

A forduló után vettem észre, hogy a társaság általános feszült...

— Nézzed, kedves barátom — adta fölvilágosításait a segédjegyző...

Másnap délután már csomagoltunk a hivatalban...

Hát félre vonulok vele, és akkor így kezd:

— Köszönöm! Elmegyek! — bölintok, és némi borral valóval utjára bocsátanám a küldöncét.

— Ne tessék... izé... haragudni rám az ifjú úr... De én nem javallom...

Kicsikét megrezgett az inam. De épp azt lepleztem mérges rendreutasítással:

A disznótoron semmi nevezetes nem esett.

Évikével néhány ártatlan suttogást...

Évike úgy hitte, hogy vetélytársam okvetlen utamat keresztezi hazamenet.

Mondom, hurcolkodtunk már a községből...

Jó ideig tépelődtem: mit tegyek?...

Hirtelen közeledő alak rezzentett fel töprengésemből.

Mindenre elszántan markoltam meg eléggé megbízható gyengyemet...

— Ne mozdulj, te pernahajder, mert akkor baj lesz.

— De hát igazán!... Maga!... — dadogtam.

— Tán meglopnlak, rongyos?...

Azzal már fordult, indult, és eltűnt a ház sarkánál.

Tersánszky J. Jenő